

**Målnummer:** UM4118-07**Avdelning:** 8**Avgörandedatum:** 2009-01-14

**Rubrik:** För att ett internt flyktalternativ ska kunna anses föreligga måste det dels vara fråga om ett relevant alternativ, dvs. att den enskilde måste på annan ort eller annat område ha tillgång till ett effektivt skydd, dels vara rimligt att utlänningen begagnar sig av ett sådant alternativ. Migrationsverket har bevisbördan för att ett internt flyktalternativ föreligger och det ankommer företrädesvis på Migrationsverket att identifiera det område i hemlandet som skulle kunna utgöra ett internt flyktalternativ i det enskilda fallet. En asylsökande som har bedömts hysa en välgrundad fruktan för att vid ett återvändande till hemorten utsättas för omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning, har ansetts sakna ett relevant internt flyktalternativ och beviljats permanent uppehållstillstånd som skyddsbehövande.

**Lagrum:**

- 4 kap. 1 § och 2 §, 5 kap. 1 § första stycket samt 12 kap. 22 § tredje stycket utlänningslagen (2005:716)
- Artikel 7.2 och artikel 8.2 i Rådets direktiv 2004/83/EG av den 29 april 2004 om miniminormer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer skall betraktas som flyktingar eller som personer som av andra skäl behöver internationellt skydd samt om dessa personers rättsliga ställning och om innehålllet i det beviljade skyddet

**Rättsfall:**

- MIG 2006:1
- MIG 2006:7
- MIG 2007:9
- MIG 2007:12
- MIG 2007:33 II
- MIG 2008:20

---

**REFERAT**

A ansökte i februari 2006 om uppehålls- och arbetstillstånd samt flyktingförklaring och resedokument. Till stöd för sin ansökan uppgav A att han vid ett återvändande till Afghanistan riskerar att dödas av B, kommandant och klanledare i hemprovinsen, med anledning av dennes anspråk på A:s familjs mark.

I beslut den 20 juni 2007 avslog Migrationsverket A:s ansökan och beslutade att han skulle utvisas till Afghanistan. Verket anförde att A inte hade gett in någon skriftlig bevisning till stöd för sina uppgifter och att det medför tvivel om det har förelegat någon hotbild gentemot honom. Vidare konstaterade verket att den eventuella hotbilden från kommandanten har upphört, eftersom kommandanten numera tagit över marken och därför inte skulle ha något att vinna på att döda A.

A överklagade Migrationsverkets beslut till Länsrätten i Skåne län, migrationsdomstolen. Migrationsdomstolen höll muntlig förhandling, varvid Migrationsverket vitsordade att A har ett skyddsbehov i förhållande till kommandanten i hemprovinsen men ansåg att han skulle kunna få skydd i hemlandet genom att bosätta sig på annan ort, exempelvis i Kabul.

Länsrätten i Skåne, migrationsdomstolen (2007-10-30, ordförande Adolfson samt tre nämndemän), avslog överklagandet och anförde följande.

Den allmänna situationen i Afghanistan utgör inte grund för uppehållstillstånd. En individuell prövning får därför göras. A har inte gjort sannolikt att det föreligger någon flyktinggrund. Vad gäller frågan om skyddsbehov i övrigt är det numera vitsordat att A har ett skyddsbehov i förhållande till kommandanten i hemprovinsen. Som Migrationsverket anför finns dock möjlighet för A att bosätta sig på annan ort i hemlandet och på så sätt få skydd.

A överklagade migrationsdomstolens dom till Migrationsöverdomstolen och yrkade att Migrationsöverdomstolen skulle bevilja honom uppehållstillstånd. Till stöd för sin talan anförde han bl.a. följande. Visserligen ska frågan om det finns ett internt flyktalternativ prövas inom ramen för skyddsbehovet. Det kan dock inte vara rimligt att man ställer samma beviskrav på att det föreligger asylskäl som på att det inte finns ett internt flyktalternativ. Det går att leda egna skyddsskäl i bevis men det är svårare att bevisa en hypotetisk frågeställning som man inte har varit med om, vilket ett internt flyktalternativ innebär. Av brittiska inrikesministeriets (UK Home Office) rapport Country of Origin Information Report - Afghanistan framgår att markägare löper stor risk att utsättas för förföljelse och att myndigheterna inte kan skydda dessa. Safi-klanen, som utgör ett hot mot honom, finns i hela Afghanistan, även i Kabul. B har stor makt, dels eftersom han är ledande inom Jamiat-e-Islami, dels på grund av sin rikedom. Därtill har A:s familj, liksom han själv, varit engagerade i ett parti som uppfattas som motståndare till det parti som B tillhör. Han kan inte begagna sig av ett internt flyktalternativ, eftersom det i Afghanistan - som är ett laglöst land i avsaknad av rättsliga myndigheter - endast är familjen, klanen och det sociala nätverket som kan hålla en person vid liv.

Migrationsverket bestred bifall till överklagandet och anförde bl.a. följande till stöd för sin inställning. Det är en vedertagen bevisrättslig princip inom förvaltningsprocessrätten att den som ansöker om en förmån har bevisbördan för att han eller hon uppfyller de krav som uppställs i lagen för att förmånen ska beviljas. Den som ansöker om uppehållstillstånd har således bevisbördan för att de faktiska omständigheter som krävs för uppehållstillstånd föreligger. En asylsökande som har möjlighet att använda sig av ett internt flyktalternativ saknar skyddsbehov i Sverige. Mot bakgrund av att förekomsten av ett internt flyktalternativ ska prövas inom ramen för skyddsbehovsprövningen kan hävdas att bevisbördan för att ett internt flyktalternativ saknas i vart fall initialt ligger på den asylsökande.

A har inte underbyggt påståendet att Safi-klanen skulle ha en sådan makt att medlemmar ur denna klan skulle kunna utsätta A för förföljelse i Kabul. Om Safi-klanen bedöms ha en sådan styrka och makt är säkerhetssituationen i Kabul tillfredsställande mot bakgrund av den stora närvaron av den internationella styrkan, ISAF, som sedan många år befinner sig i området samt att den afghanska poliskåren (ANP) finns i Kabul och är under stark uppbyggnad. A har möjlighet att söka erforderligt skydd mot förföljelse i Kabul. I FN:s flyktingkommissariats (UNHCR) senaste uppdatering från den 31 mars 2008 om säkerhetsläget i Afghanistan (Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection) är det ett flertal provinser som inte nämns när osäkra provinser räknas upp. Mot bakgrund av detta och ISAF:s utökade mandat samt uppbyggnaden av ANP och andra polisiära grupper, är det sannolikt att A har möjlighet att söka sig till andra storstäder där förhållandena är stabila.

I de provinser i Afghanistan där det inte råder väpnad konflikt kan det inte heller generellt anses föreligga svåra motsättningar. Även om Kabul utsatts för attentat är det allmänna säkerhetsläget där förhållandevis stabilt, framförallt på grund av ISAF-styrkornas närvaro.

Sverige har ingått ett återtagandeavtal med regeringen i Afghanistan och UNHCR. Avtalet syftar till att underlätta återvändandet för bland annat personer

vars asylansökningar avslagits. UNHCR:s undertecknande av avtalet ger ett klart uttryck för att den allmänna situationen i Afghanistan inte utgör något hinder för att återvända dit. I avtalet motsätter sig inte UNHCR verkställighet med tvång av ensamma män. År 2007 återvände 365 410 afghaner frivilligt till Afghanistan med hjälp av FN. Sedan 2002 har mer än 4 miljoner afghaner återvänt. År 2006 påbörjade Afghanistan ett femårigt partnerskapsavtal med det internationella samfundet för att förbättra livet för det afghanska folket. Sedan dess har det skett stora förbättringar och det internationella stödet har ökat (The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security - FN:s generalsekreterares rapport den 6 mars 2008).

Ensamma män har fri rörlighet inom Afghanistan och är fria att bosätta sig och söka arbete var de vill i landet. Det finns således inget legalt hinder för internflykt. UNHCR:s ståndpunkt att det krävs ett socialt nätverk för att en afghan ska kunna återvända till Kabul eller någon annan storstad i Afghanistan måste ifrågasättas, eftersom UNHCR samtidigt anger att den omfattande inflyttningen till storstäderna lett till att traditionella sociala mönster inte längre finns för de afghaner som bosatt sig i städerna. Samtliga större städer i Afghanistan har en bättre säkerhetssituation än landsbygden. Många afghaner söker sig därför till storstäderna. Det finns också ett stort antal unga afghaner som söker sig till storstäderna för att studera på universiteten. Många av dem som återinvandrar från Pakistan och Iran bosätter sig också i de större städerna. Detta har bland annat lett till att Kabuls befolkning har ökat från 1,5 miljoner under talibantiden till dagens 4-4,5 miljoner och att staden blivit multietnisk. Det är därför uppenbart att det är omöjligt att hålla fast vid traditionella sociala mönster i en så expanderande stad.

Det finns inga rapporter om att människor svälter ihjäl i Kabul eller i några av de andra större städerna. Det finns inte heller några rapporter om etnisk diskriminering trots att städerna i dag får bedömas vara multietniska. Byggnationen av bostäder, affärscentra, banker och industrikomplex samt restaureringen av gamla byggnader är omfattande. Det finns både bostäder och arbete. Naturligtvis är situationen svår för en del, framför allt för de som flyttat in från landsbygden och grannländer. Återtagandeavtalet garanterar den som återvänder till Afghanistan ett startkapital och hjälp vid ankomsten. Samtliga verkställigheter från Sverige sker till Kabul. Den som vill åka vidare därifrån kan få hjälp av afghanska myndigheter med att flyga med inrikesflyg till andra större städer.

A har inte gjort sannolikt att han saknar ett internt flyktalternativ. Vidare har Migrationsverket styrkt att det finns ett internt flyktalternativ i Afghanistan, t.ex. i Kabul och i andra större städer i de stabila områdena utanför A:s hemprovins.

Till stöd för sin talan gav Migrationsverket in bl.a. följande dokumentation: Migrationsverkets vägledande beslut den 22 november 2007; Migrationsverkets rättschefs kommentar den 14 december 2007 till säkerhetssituationen i södra och sydöstra Afghanistan; FN:s generalsekreterares rapport The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security den 6 mars 2008; utskrift från Wikipedia den 25 april 2008 om pashtuner; Migrationsverkets information om återvändande till Afghanistan enligt återtagandeavtal; UNHCR:s Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Afghan Asylum-Seekers, december 2007; UNHCR:s Afghanistan Security Update, 31 mars 2008; UK Home Office, Country of Origin Information Report Afghanistan, 2 april 2008; utdrag per den 13 juni 2008 från tyska inrikesministeriets hemsida, Assistance in rebuilding the police force in Afghanistan; IRIN, Afghanistan: Over 10,000 Afghans return from Pakistan in March 2008, 31 mars 2008; US Department of State Afghanistan Country Reports on Human Rights Practices 2007; utdrag per den 25 april 2008 från afghanska regeringens hemsida, Social Protection.

Utöver vad parterna anförde i målet inkom UNHCR med en skrivelse daterad den 6 augusti 2008 i vilken bl.a. följande anfördes. UNHCR önskar komplettera den information som framförs av UNHCR i Eligibility Guidelines for the Protection Needs of Afghan Asylum-seekers (december 2007) vilken i huvudsak berör det så kallade "relevans-kriteriet" och som särskilt behandlar de afghanska myndigheternas ovilja och oförmåga att tillhandahålla ett effektivt skydd mot hot som utgår från icke-statliga aktörer. FN bedömer säkerhetssituationen i Kabul-provinsen som generellt instabil och som föränderlig och spänd i delar av de östra, södra och västra distrikten av Kabulprovinsen. Trots ISAF:s och den afghanska polisens och militärens starka närvaro försämras säkerhetssituationen även i Kabulprovinsen och antalet incidenter ökar. I Kabul utgörs de huvudsakliga hoten mot civilbefolkningen av självmordsbomber, "Improvised Explosive Devices", dödande, bortföranden och kidnappningar samt rån. Beträffande möjligheterna till ekonomisk överlevnad befinner sig närapå samtliga som återvänder till Kabul och som inte härstammar därifrån i en utblottad situation. Det råder brist på bostäder för dem med låga inkomster och 80 procent av Kabuls befolkning bor i informella bosättningar som saknar basal infrastruktur. De flesta som har flyttat till Kabul bor antingen i skadade offentliga byggnader eller i tält. Utbredd arbetslöshet begränsar möjligheterna att sörja för de grundläggande behoven. Det råder brist på drickbart vatten och det är vanligt med vattenburna sjukdomar. Dessa omständigheter medför otillbörliga umbäranden och det är orimligt att förvänta sig att en person ska behöva flytta när en sådan flytt skulle medföra ekonomisk utarmning eller att personen skulle behöva leva på en nivå under skälig levnadsstandard. För en person som saknar ett socialt nätverk kan det vara omöjligt att klara av livsuppehållet. I sammanhanget ska det beaktas att den som ser sig tvingad att söka skydd på annan ort befinner sig i en annan situation än den som frivilligt återvänder eller flyttar till annan ort efter att ha övervägt vilket stöd som finns att tillgå i Kabul.

Kammarrätten i Stockholm, Migrationsöverdomstolen (2009-01-14, Wahlqvist, Råberg och Berselius, referent), yttrade:

Flyktingskap och skyddsbehov gentemot hemorten

För att anses som flykting måste en utlänning hysa en välgrundad fruktan för att utsättas för förföljelse på grund av någon av de i 4 kap. 1 § utlänningslagen uppräknade grunderna. Även om kommandanten uppfattar A som tillhörande en annan politisk gruppering än kommandanten själv framstår det inte som att det är detta som utgör grunden för vare sig A:s utsatthet eller kommandantens intresse för honom. Den anförda hotbilden från kommandanten kan därmed inte anses vara kopplad till någon av de i 4 kap. 1 § utlänningslagen uppräknade förföljelsegrunderna. A är därmed inte att anse som flykting.

Migrationsöverdomstolen har härefter att gå vidare och bedöma om A är att anse som skyddsbehövande i övrigt enligt 4 kap. 2 § utlänningslagen.

I målet är ostridigt att A på hemorten är utsatt för hot från kommandanten B. Hans uppgifter strider inte heller mot allmänt kända fakta och berättelsen är sammanhängande och präglas inte av motstridiga uppgifter. A:s egen utsaga om vad som hänt honom och hans familj i hemlandet ska därför ligga till grund för Migrationsöverdomstolens bedömning. Mot bakgrund av vad A anförde samt utredningen i målet i övrigt anser Migrationsöverdomstolen att han får anses ha gjort sannolikt att han hyser en välgrundad fruktan för att vid ett återvändande till hemorten utsättas för sådan behandling eller bestraffning som avses i 4 kap. 2 § första stycket 1 utlänningslagen.

Internt flyktalternativ

Migrationsöverdomstolen har i tidigare avgöranden uttalat att en utlänning inte

är i behov av internationellt skydd om det beträffande en del av ursprungslandet inte finns anledning till någon välgrundad fruktan för förföljelse eller någon verklig risk för att lida allvarlig skada, och utlänningsen rimligen kan förväntas uppehålla sig i den delen av landet. Under sådana förhållanden har utlänningsen ett internt flyktalternativ (se MIG 2007:9, MIG 2007:33 II och MIG 2008:20).

Migrationsöverdomstolen har i MIG 2006:1 slagit fast att den av FN:s flyktingkommissariat utgivna "Handbok om förfarandet och kriterierna vid fastställande av flyktingars rättsliga ställning enligt 1951 års konvention och 1967 års protokoll angående flyktingars rättsliga ställning" (handboken), tillsammans med andra slutsatser rörande förfarandet som UNHCR står bakom, är viktiga rättskällor då flyktingskap ska fastställas. Som komplettering till handboken har UNHCR bland annat gett ut riktlinjer rörande internflykt; Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the context of article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees.

Även om handboken och ovannämnda riktlinjer rör uttolkning av frågor rörande flyktingars rättsliga ställning anser Migrationsöverdomstolen att det finns skäl att även beträffande skyddsbehövande i övrigt beakta vad som däri sägs rörande internflykt.

Vidare har Migrationsöverdomstolen tidigare slagit fast att det är den som ansöker om uppehållstillstånd som i vart fall initialt har bevisbördan för att de faktiska omständigheter som krävs för uppehållstillstånd föreligger och att bevisbördans placering givetvis kan förändras i ett senare skede om den sökande lyckas göra de förhållanden han åberopar sannolika (se MIG 2006:1 och MIG 2007:12). I de flesta fall torde detta innebära - efter att utlänningsen har gjort sannolikt att han eller hon har ett lokalt skyddsbehov - att Migrationsverket har bevisbördan för att det föreligger ett internt flyktalternativ som gör att utlänningsen inte kan anses vara i behov av internationellt skydd (jfr UNHCR:s Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the context of article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, avsnitt III. A. 33-34). Beroende på anledningen till att utlänningsen är skyddsbehövande gentemot hemorten och beroende på situationen i det aktuella landet, ställs det olika krav på den utredning som Migrationsverket presenterar för att verket ska anses ha uppfyllt sin bevisbörda. Migrationsöverdomstolen finner att det företrädesvis får ankomma på Migrationsverket att identifiera det område i hemlandet som skulle kunna utgöra ett internt flyktalternativ i det enskilda fallet (jfr a.a. avsnitt II. A. 6).

För att ett internt flyktalternativ ska kunna anses föreligga, är det två kriterier som är av avgörande betydelse. Det måste dels vara fråga om ett relevant alternativ, dvs. att den enskilde måste på annan ort eller annat område ha tillgång till ett effektivt skydd, dels vara rimligt att utlänningsen begagnar sig av ett sådant alternativ.

När det gäller frågan om det föreslagna interna flyktalternativet är relevant måste det prövas - när det är en icke-statlig aktör som utgör ett hot mot den enskilde - om aktören kan utöva ett hot mot den enskilde även på det föreslagna området, och om hemlandets myndigheter i så fall har möjlighet att skydda den enskilde mot att ett sådant hot verkställs. Det är även av vikt att den enskilde på det föreslagna området inte riskerar att utsättas för förföljelse eller skyddsgrundande behandling på annan grund än den ursprungliga (jfr a.a. avsnitt II. A. 7. I. och B. 15-21). Vid prövningen av om det i någon del av hemlandet finns ett internt flyktalternativ ska såväl de allmänna omständigheterna i den delen av landet som sökandens personliga förhållanden beaktas (jfr artikel 8.2 i Rådets direktiv 2004/83/EG av den 29 april 2004 om miniminormer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer skall

betraktas som flyktingar eller som personer som av andra skäl behöver internationellt skydd samt om dessa personers rättsliga ställning och om innehållet i det beviljade skyddet, skyddsgrundsdirektivet).

När hotbilden utgår från icke-statliga aktörer anses skydd normalt kunna ges om staten vidtar rimliga åtgärder för att förhindra att en person förföljs eller utsätts för skyddsgrundande behandling. Sådant skydd ges bland annat genom att staten ombesörjer att det finns ett effektivt rättssystem för avslöjande, åtal och bestraffning av handlingar som innebär förföljelse eller skyddsgrundande behandling och sökanden har tillgång till detta skydd (jfr artikel 7.2 i skyddsgrundsdirektivet).

För att frågan om skyddsbehov ska kunna avgöras måste det, som Migrationsöverdomstolen i tidigare avgörande uttalat, finnas relevant och aktuell landinformation (MIG 2006:7).

Som ovan nämnts är det inte tillräckligt att konstatera att ett internt flyktalternativ är relevant. En individuell bedömning av om ett internt flyktalternativ är rimligt ska också göras i varje enskilt fall. Vid den bedömningen kan sådana omständigheter som kön, ålder och hälsa beaktas (se MIG 2008:20). Det krävs t.ex. inte att det finns arbete för alla som återvänder. Däremot ska rätten att skaffa sig ett arbete finnas genom att man kan registrera sig och mottas i landet (jfr MIG 2007:33 II). Skulle den som återvänder mötas av otillbörliga umbäranden ur humanitär synvinkel är det dock inte rimligt att hänvisa till ett internt flyktalternativ (jfr MIG 2008:20).

Migrationsöverdomstolen gör följande bedömning av om det föreligger ett internt flyktalternativ för A.

Migrationsverket har - efter att ha godtagit uppgifterna om att A är skyddsbehövande gentemot sin hemprovins Kunar - anfört att han inte är i behov av internationellt skydd, eftersom han har ett internt flyktalternativ i Kabul eller annan storstad i Afghanistan.

Inledningsvis konstaterar Migrationsöverdomstolen att Migrationsverket endast har omnämnt Kabul som ett identifierbart område som kan utgöra ett internt flyktalternativ för A. Även om säkerhetssituationen generellt sett är bättre i storstäder än på landsbygden i Afghanistan är Migrationsverkets hänvisning till "annan storstad i Afghanistan" alltför oprecis för att en bedömning ska kunna göras av om det föreligger ett relevant internt flyktalternativ i det enskilda fallet.

Migrationsöverdomstolen har således att ta ställning till om Migrationsverket har uppfyllt sin bevisbörda i fråga om A kan begagna sig av ett internt flyktalternativ i Kabul. I detta sammanhang är det av betydelse att det i målet är ostridigt att hemlandets myndigheter anses oförmögna att tillhandahålla ett tillräckligt skydd på A:s hemort, som ligger på tjugo mils avstånd från huvudstaden Kabul. Mot bakgrund av A:s individuella hotbild och vad som framkommit genom parternas argumentering om situationen i Afghanistan, bör stor försiktighet iakttas vid bedömningen av om det kan anses föreligga ett relevant internt flyktalternativ för honom. Migrationsverket har inledningsvis invänt att A inte har underbyggt påståendet att Safi-klanen skulle ha en sådan makt att medlemmar ur denna klan skulle kunna utsätta honom för förföljelse i Kabul. I detta sammanhang konstaterar Migrationsöverdomstolen att det ofta föreligger svårigheter för en enskild att bevisa och närmare konkretisera hur en hotbild ter sig på annan ort. A har inte inkommit med närmare uppgifter om Safi-klanens inflytande och kontaktnät i Kabul. Det har emellertid inte ifrågasatts att den person som utgör ett hot mot A tillhör en mäktig klan och att han lokalt utövar ett sådant hot att A inte kan erhålla tillräckligt skydd i Kunar. I UNHCR:s riktlinjer Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Afghans Asylum-Seekers från december 2007 anföras att

lokala makthavares och beväpnade gruppers inflytande ofta sträcker sig utanför det lokala området med anledning av kontakter och förgreningar till mer mäktiga aktörer, även på central nivå. Likaså uppger UNHCR att myndigheterna i stort är oförmögna att tillhandahålla ett effektivt skydd mot hot som utgår från icke-statliga aktörer (a.a. s. 11). Även i UK Home Office:s Country of Origin Information Report Afghanistan, 2 april 2008, anges att säkerhetssituationen i Afghanistan är sådan att en nyinflyttads bakgrund kontrolleras och att det inte är svårt att lokalisera och söka upp enskilda (avsnitt 29.06). Migrationsöverdomstolen anser därför, mot bakgrund av vad som ovan sagts om bevisbördans placering, att det finns skäl att godta uppgiften om att nämnda kommandant kan utgöra ett hot mot A även i Kabul.

Migrationsverket har därutöver anfört att - för det fall Safi-klanen bedöms ha sådan makt att den kan utöva förföljelse mot A även i Kabul - A har möjlighet att där söka erforderligt skydd mot denna förföljelse. Till stöd härför anför Migrationsverket att säkerhetssituationen för invånarna i Kabul är tillfredsställande mot bakgrund av den stora närvaron av den internationella styrkan, ISAF, samt att Afghanistans Nationella Polis (ANP) finns i Kabul och att den är under stark uppbyggnad.

Migrationsöverdomstolen noterar härvid att det av rapporten från UK Home Office, Country of Origin Information Report Afghanistan från april 2008, som Migrationsverket hänvisar till, bl.a. framgår att det pågår ett kontinuerligt förbättrings- och uppbyggnadsarbete av ANP med stöd av bl.a. Amerikas förenta stater, Förenade kungariket och Tyskland, men att korruption, politiska kopplingar, bristande respekt för mänskliga rättigheter och bristande rättssäkerhet, utgör stora bekymmer (se avsnitt 9.06-9.19). Av Utrikesdepartementets rapport om mänskliga rättigheter i Afghanistan 2007, framkommer sammanfattningsvis följande angående förvaltning, rättsväsende och ANP. Den centrala förvaltningen har förstärkts men är ännu svag. I många fall saknas ett fungerande rättsväsende som kan utreda och beivra brott. I andra fall väljer företrädare för rättsväsendet att avstå från rättsliga åtgärder på grund av gärningsmannens politiska kontakter eller dennes etniska tillhörighet eller stamtillhörighet. Avsaknaden av ett fungerande rättssystem omöjliggör en oberoende och opartisk rättskipning och någon rättssäkerhet i gängse mening finns inte. Lagar i konventionell mening finns, men kunskapen om dem är begränsad. Korruptionen är utbredd och kontakter med makthavare, liksom egen militär eller ekonomisk makt, utgör närmast garantier för strafffrihet. Av rapporten framgår vidare att ISAF under 2006 utvidgat sitt mandat till att omfatta hela Afghanistan och att dess uppgift är att assistera den afghanska regeringen i dess upprätthållande av säkerheten i landet. Styrkan har emellertid inget polisiärt mandat. Beträffande den afghanska nationella poliskåren sägs vidare att det ingår över 50 000 poliser i kåren och att många av dem tidigare har tjänstgjort i milisförband och saknar den utbildning som behövs.

Mot bakgrund av vad som i målet framkommit om den hotbild som föreligger gentemot A och med beaktande av ovan refererad landinformation rörande de afghanska myndigheternas möjligheter att ge skydd, anser Migrationsöverdomstolen att det för A inte kan anses föreligga ett relevant internt flyktalternativ i Kabul. Det saknas därmed anledning att närmare gå in på huruvida det vore rimligt att förvänta sig av honom att han söker sig dit för skydd. Migrationsöverdomstolen bedömer således att A är att anse som skyddsbehövande i övrigt enligt 4 kap. 2 § första stycket 1 utlänningslagen och att han med stöd av 5 kap. 1 § första stycket samma lag ska beviljas permanent uppehållstillstånd.

Med ändring av migrationsdomstolens dom och Migrationsverkets beslut ska överklagandet bifallas och A beviljas permanent uppehållstillstånd. Det följer av 12 kap. 22 § tredje stycket utlänningslagen att utvisningsbeslutet därmed upphör att gälla.

Migrationsöverdomstolen avgörande. Migrationsöverdomstolen bifaller överklagandet och beviljar A permanent uppehållstillstånd.

---

**Sökord:** Bevisbörda; Icke-statlig aktör; Internt flyktalternativ; Skyddsbehövande

**Litteratur:** UNHCR:s riktlinjer angående internationellt skydd: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the context of article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees; UNHCR:s handbok om förfarandet och kriterierna vid fastställande av flyktingars rättsliga ställning enligt 1951 års konvention och 1967 års protokoll angående flyktingars rättsliga ställning

---